Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Tilka.
(Pokračování.)

KAPITOLA XXIX.

Když by se on byl mohl s tou lží hned rozloučiti! Celým svým životem byl k ní připoután. Byl rodilý Habrovan a bával s rodiči svými tolikéž vzácným, pokud toho jeho studia vyžadovaly; ale jak se mu po něm stýskalo, jak přál po prázdninách do města, než až počínal dni, po jichž uplynutí se opět ve svá milá doma vrátí a ostne. Jestliže to činil se chlapec, touha jeho po domově se pak ještě zmnohonásobila, když on mladý muž v Habrově měl svou lásku. Vyvolená srdce jeho byla dcerou tehdejšího pastora, jenžto byl jeho skutečným duchovním otcem, zejmena pak i se zálohu měl, že Svoboda od mých svých poměrů tyl na stará. Po dlouhá řada let sousedívala v sobě Habrovská fara všecka pospolu, jako jedno mladistvé srdce schopno bylo. Rovněž bylo mu souzeno, aby též fara byla jevištěm vší poesie, kterou malý život jeho v sobě obsahoval. Tichá i šťastná byla jeho láska, a když jej a vyvolenou jeho věčný svazek spojil, tichá a šťastná bylo jejich manželství, tím zajisté šťastnější, že Svoboda po smrti svého tchána sám Habrovskou faru obdržel.

Sklíčen byl onydi farské rozhlasno na dvě skoro stejně poloviny. Pastor obrátil se na pravo; tam měl svou knihovnu, tam psával a čítával, tam si chtěl mnohou zakouřit, když nemohl s dýmem pod šíré nebe s ženské svoje hostem obšťastňovati nechtěl. Jak tam nyní vstoupil, padl zrak jeho hned otevřeným oknem na zahrádku, kdež mezi květinami starší dcera jeho se otáčela. A zrak jeho zůstal na ní drahné okamžiky jako přikouzlen. Potom v zamyšlení mimoděk hlavou zatřásl.

"Jest jí tady přece jenom těsno," řekl k sobě a obrátil se k svému psacímu stolku, jako by nad ním nějakou důležitého vykonati měl. Sáhl do papírů, podržel jeden v ruce, však, nepřečetl z něho ani písmeny, otočil opět hlavu po své dceři a potají pozoroval každý rys jejího obličeje.

"Ona tu není více doma," zabručel skrze zuby, otočil zase hlavu ke stolu, odhodil papír a chopil se jiného. "Ona už není naše..."

Toto pomyšlení mu patrně bylo bolestné. Hledě je zapuditi, zahrabal se horlivě v papírech a jevil konečně do opravdy chtíti číti.

Byl to přípis od jeho duchovního představeného, ve kterém jistento upozorňoval, že založením fary Bukovské katolicismus v těchto místech útočně vystupuje, a důtklivě od něho požadoval, aby měl na to péči a se zdvojenou horlivostí o upevnění pravdy evangelické v končinách těch se zasazoval. Na faru Bukovskou že dosazen jest člověk nebezpečný, odhodlaný všecko podniknouti, čím by evangelickému učinil škodu způsobil;—pastorovi dávalo se na uváženou, zdali by sobě za spolupracovníka na vinici páně neměl přibrati vikáře. Přípis byl hojně citáty z písem svatých protkán, obsahoval mnohé pochvalné slovo o pastorově způsobilosti a působnosti v úřadě: přece však tomuto byl jen nořkým kalichem. Dal na něj docela stručnou odpověď, ve které nebylo pražádného citátu: že si všecko sám bere na starost a že také za všecko ručí. Brzy potom přítel jeho, jenž měl obcování s jeho představeným, důvěrně jemu z města psal, kterak nad jeho úsečnou odpovědí otvírali oči, a že by dobře udělal, kdyby ty pány nějakým lichotivějším přípisem zase uchlácholil. Svoboda ani tohoto přítele neuposlechnul ani mu za sdělení jeho nepoděkoval.

"Který ďas mi pošle tento papír strká do ruky!" zabručel nyní mrzutě. "Kolikrát jsem již tuto úřední perlu uschoval, a zase vždycky jako živá z úkrytu vyleze!"

Odhodil arch na stůl a šel rovnou cestou k oknu, jež vedlo do zahrádky.

"Sama, Pavlíčko, sama?" ptal se dcery přívětivě sice ale skrovně jakési vytřeštěně.

"Jsem u vytržení," zasmála se ona—srdce na otce šťastnou to slova napůsobilo vesele. "Matinka s Popelkou chystají svačinu, a mne prostě z kuchyně vypudily. Dědeček dříme, a ty jsi odešel—"

"Však jsem hned u tebe," vzkočil jí do řeči pastor. "Jsnom se dříve přesvědčiti musím."

Dcera zamítavě pokývala, a když otec od okna odstoupil, hleděla si dále kvítím.

Ještě nebyl pastor s přesvědčením docela hotov, když se venku ozvaly dlouhé hmotné kroky a hned potom silná zaklepání na dveře. A ještě pastor nevykřikl své "Vojtěte", když se už do dveří hnul Podil. Byly tak stažené, že se musil sehnouti; však nesehnul se dost nízko i vrazil hlavou tak silně do dveří, až celá stěna tiše zadunělá. Na to ostatně pranic nedbal; na tváři jeho bylo přetelená šťastí, že duch jeho jinou věcí jest úplně zaujat.

"Něco se stalo," zvolal pastor pobledna na tuto tvář.

"Stalo se, stalo. Už je po všem."

Pastor postřehl mu rychle stolici.

"Sedněte! Sedněte a mluvte!"

Podil nesednul ale mluvil: "Je docela v jeho moci."

"Kdo?" ptal se pastor. "Armáda?"

"Což armáda—Mina."

"Paní Potocká?"

"Je docela v pařátech to černého ptáka!"

Pastor patrně očekával jinou novinu.

"A víteli pak," podotknul, "že sem Prusové ještě dnes mohou dorazit."

"Vím, nevím. Poroučím to bohu—: ale jí nemohu ani jemu poručit."

"A že je náš mladý hrabě mrtev, to jste slyšel?"

"Já ani dvakrát ještě nevím," odtušil Podil, "že máte nějakého hraběte, mladého či starého. Přál bych si, abych raději byl mrtev sám."

Pastor viděl, že hosta svého od toho jednoho předmětu stěží dostane.

"Vyť mluvíte," pravil, "jako by vás byla zase posedla stará myšlenka: klášter nebo rybník. Povězte, co nového se vám namanulo?"

"Mlnvil jsem s ní a mluvil jsem s ní—"

"Po dobrém?"

"Jako svatý. Žádný svatý by nebyl mírnější. Jemu jsem všechno vyložil hned od Adama, ukázal jsem mu, jaké k ní mám právo a jak ji mám rád, žádal jsem ho, aby se mně v cestu nestavěl, nemámli mu krk zakroutit."

"A on?"

"On ani muk. Potom jsem šel k ní, vyhostil jsem všechen hněv, bodlal jsem jí řeci, že na všechno mi rád zapomenu, jenž když mi slíbí, že na toho střízlíka už do smrti myslit nebude. Začal jsem na ni laskavě, a věřte, kdyby se na mne jen byla usmála, byl bych jí padl k nohoum a objímal ji kolena. Však víte co mně udělala? Čím moje překypující srdce odměnila? Řekla mi, abych se jí klidil s očí, abych se jí vícekráte neukazoval, že mně nezná—i basta!"

"To je ovšem zle."

"Ale je to ještě nejmenší!" zvolal Podil. "Co následovalo, bylo teprv krásné. Jako na zavolání vyskytnul se tu milý pátrek—a ona ode mne rovnou cestou k němu, takořka jemu do náruči! Kdyby náhodou s ním nebyly šly jiné, snadby se s ním na místě byla líbala! To se snad ještě žádnému zamilovanému bláznu pod sluncem nepřihodilo, jen mně!"

"Nebude to docela tak, jak mi povídáte," namítal pastor. "Paní Potocká je přece tak rozvážná ženština—"

"Vy mně nevěříte!" vzkřiknul Podil "Vy myslíte, že vše bylo jen tak žert? Pravím vám, že to šlo prokleté do pravdy—tak do pravdy, že jsem chopil tuto ručnici a natáhnul kohoutek. Ještě jeden okamžik, a ten žert byl by pravdou krvavou!"

Pastor před Podilem na dva kroky ucouvnul a v ustrnutí patřil na rozvášněný obličej jeho.

"Jak že?" řekl nevěře sluchu svému. "Vy byste byl zbil—"

"Byl bych jej v to chvíli zastřelil, kdybych byl měl pevnou ruku—kdybych se byl nezbával, že kouše zaskřípne v té skupině nevinného."

"Pane!" zvolal pastor. "Co mi to povídáte?"

"Povídám vám svatou bolestnou pravdu."

"Svatou? Bolestnou?! Hanebný zločin mi vypravujete!"

"Zpovídám se vám", řekl opětovně Podil, který výbuchem pastorova hněvu zase rychle nabíral a krotnul.

"Mně? Kterak přicházíte jí k té cti, abyste se mně zpovídal? Nevíte, kdo jsem? Takové vyznání, pane, ani u katolika nepatří se do zpovědnice, nýbrž do kriminálu; jak vám může připadnout, abyste rouhačství vražedných úmyslův hledal u mne?!"

"Jen mě vypovídejte," ozval se Podil. "Jestliže vy mně hlavu nenapravíte, není mně pomoci."

Pastor přemítil pražským krokem pokoj, pohledl Podilovi do tváře a opět přešel sem i tam.

"Pane," promluvil potom, "byl jste mi úplně cizím člověkem, a já se k vám zachoval přátelsky."

"Prokázal jste mi velikou ochotu a lidumilnost," svědčil živě Podil. "Učinil jste mi vzácné dobrodiní, a já vám vždycky se srdce budu vděčen."

"Co jsem činil, činil jsem v té víře, že jste dobrý člověk, že jste paní Potocké hoden, že s vámi může býti šťastna, když tak obnovenou lásku k ní v srdci chováte—"

"Bůh je můj svědek, že bych jí chtěl učiniti nejšťastnější ženou!"

"Že byste chtěl!" roskřikl se Svoboda. "Co je po takovém chtění, když snášel už jen vinu, abyste lidi v její společnosti a snad ji samu vraždil! Pane, já jsem se ve vás mýlil—vy jste člověk zlý, co jmenujete láskou, je surová divokost, kterou byste žádnou ženštinu neobšťastnil! Paní Mina by nejméně s vámi byla šťastna, a já litoju, že jsem vás v tom podporoval, abyste si přízeň její dobýti mohl. Bůh jí dal dobře vnuknouti, že vás odmrštila!"

"Raději tedy ať se z její přízně těší Innocenc Valerian Čacký sám jediný?" ptal se s komickou žalostivostí Podil.

Nad touto námitkou se pastor na okamžik pozastavil; avšak potom pohodiv hlavou důrazně odpověděl: "To je teď už jenom její věc! Já nyní nemohu než vyzvati vás, abyste bez prodlení odtud odešel! Lidé vídali vás u mně, z každého vašeho nerozvážného činu by též na mne padla zodpovědnost. Jak vás nyní znám, neměl bych pokojné chvíle, pokud byste meškal na blízku, musil bych vás hlídat, abyste někomu neublížil. Prosím, nečiňte mi dalších nepříjemností, odejděte hned z tohoto kraje—čím dál tím líp!"

Podil při jeho řeči jen hlavou pokyvoval.

"Tato ručnice je Hubáčkova?" obrátil pastor náhle rozmluvu. "Dejte ji sem, nechte ji tady. Neměl jste ji nikdy dostat do rukou—Spasiteli! Už na ní mohla ipti lidská krev!"

Podil dal si zbraň bez odporu odebrati.

"Váš hněv je docela spravedlivý," řekl. "Já ho zasloužil, dobře to vím. Teprvé dnes tomu rozumím,—rozumím, že jednám převrácené, ale nemohu si sám s sebou pomoci. Doufal jsem, že se vám za vaši přátelskou ochotu a podporu lépe odměním: ale cokoliv tady doufám, jistě se mi toho vydaří opak. Podrobím se vašemu soudu, odejdu odsud bez meškání—ale bojím se, že to bude málo platno."

"Málo platno?" opakoval pastor, na kterého poslední řeč Podilova zase příjemný dojem učinila.

"Málo platno," dotvrzoval on. "Já zajedu do cizíny—já to tam nevydržím."

"Co nevydržíte?"

"Zas mě to požene jenom sem—já se budu darmo bránit—zas se navrátím. Už nyní to v sobě cítím: jak pak teprv až budu vzdálen!"

Pastorova roshorlil se pastor.

"Žádné dítě nemůže mluvit rozmazlenější! A vy přece nejste už žádné děcko. Spatně vám to sluší!"

"Je to bezedná," svědčil upřímně Podil. "Ale je to pravda."

"Člověče, takový jste silák—chcete býti nešmarnou hračkou své vlastní vášně?"

"Bůh uvaruj—nechci! Rád bych se bránil, ale nevím jak. Dost se na sebe hněvám, ale hračkou jakési neviditelné moci přece jen zůstávám. Byloli komu kdy odlišno, jsem to já. Kdo by mě z toho vyhojil, kdo by se mne na vždycky vyhavrovi lásku k té ženštině; hned se mu zaplím do služby tělem i duší na rok, na tři léta, na sedm let! Jenom mně o nějakém prostředku neb o nějakém takovém šaroděju povězte."

Pastor se na něj podíval jako člověk, který na potřetí námitky už není odpovědi nemá. Sklíčilo malíčko, a byli by se oba v největším rozladění rozešli. Tu se na zahrádce u samého okna objevila Albína Tichá.

Oba pánové byli překvapeni; kdykoli spolu měli jednání, umlkaná se všech domech nejvíce se netrpělivala; mimo to nyní oba hned pochopili, že jejich rozmluva nedělá se beze svědků. I pastor v rozhořčení na dceru v zahrádce dočista byl zapomněl.

"Odpusťte," promluvila líbezná dáma, poděkovavši Podilovi za hluboké, uctivé poklony—"odpusťte, že se mísím do hovoru vašeho. Poněvadž jste tu tak hlasitě rokovali, zvěděla jsem bezděky vaše tajemství—a poněvadž se jedná o paní Potockou, která jest mně milou přítelkyní, nezazlejte mi, prosím, že vše to ve mně budí živé účastenství."

Pastor se v pochybnostech díval s Podila na dceru; avšak do Podila vjel jakýs nový duch, obličej se mu vyjasnil, oči se mu rozveselily.

"Ó slečno," řekl s velikým respektem ale i s velikou vřelostí, "kdož by vám mohl zazlíti!"

"Kdybych v celé té věci měla jasný náhled," dí ona a řeč její byla jako tichý zpěv—"mohla bych snad také něco učiniti, mohla bych snad podniknouti nějaké zprostředkování."

Podilem to trhlo, že div do výšky nevyskočil.

"Vás mi bůh poslílá, slečno!" zvolal. "Vy mne vysvobodíte, vy všecko napravíte!"

"Ráda bych," dí Albína s úsměvem. "Však musíte mi dovoliti, abych se vás otázala na některé věci, ježto jsou mně temny."

"Na cokoliv se mne otážete," sliboval Podil, "o všem vám vyznám nejčistší pravdu."

Slečna složila ruce na okno a naklonila se přes ně poprsím do vnitř. Byl to roztomilý obraz, k němuž okno tvořilo rámec.

"Víte jistě," tázala se, "že vás paní Potocká kdy milovala?"

"Kterak bych nevěděl! Vždyť mně to sama řekla!"

"A víte také jistě, že jest nyní komusi jinému nakloněna? že jest mezi ní a jistým pánem milostný poměr?"

"To mi sice zrovna sama neřekla, však nebylo toho potřebí—nazbyt důkladně jsem se o tom přesvědčil."

"Smím věděti, jakým způsobem?"

"Když jsem onehdy po drahné době opět do Bukové přišel," jal se Podil vypravovati, "vidím novou faru, ptám se po faráři, slyším známé jméno—ale teď zrovna prý je velebníček v panském dvoře a zajisté prý tam zůstane do noci. Kostelník byl ochoten, mě za ním dovésti. Po cestě ptám se ho žertem, proč páter Čacký zůstává bez hospodyně, zdali snad žádná k němu jíti nechce. —'To tak,' odpovídá mi, 'nechce! Ten by si teprv mohl vybrat! A nejen tak obyčejnou sprostou; náš vašnostpán jest velice milování hodné a mohl by míti třeba dámu.'—Jářku: 'Starou?'—'Ne, mladici!'—'Ale chudou?'—'Toto, bohačku!'—'Nejspíš nějakého škarohlída?'—'Chraň pán bůh: krasavici, krev a mléko!'—Myslím sobě, že starý tlachal mi chce věšeti bulíky na nos; i zavedl jsem řeč na něco jiného, a za chvilinku jako by nic ptám se po lázeňském pánovi. Toho si měla Mininka vzít, když jsem tady váhal mezi theologií a rybníkem. Co slyším? Lázeňský pán je dávno mrtev, Mininka byla s ním na jeho smrtelném loži oddána, je vdovou, je svobodná. Ano, jeť pak skutečně svobodná? Počnu na starém znova vyzvídati. Však se kde k paní Potocké dostanu?—My slitoli jako na námluvy, to tak daleco nikdy. Onasama se mi doma zdrží.'—'Na a kde pak bývá?'—'Bývá ku příkladu o správě ve dvoře—nebo ku příkladu na n. li Lávě,'—a při tom se kostelník tuze chytrácky usmíval. Mně jako by ve všech žilách najednou vyšlehnul plamen—hnedle bych byl ruku vzplanul, abych dědkovi ten úsměv z tváře smazal. Však nesmělo se prozraditi. Však se, zdali snad lázeňská paní šenkýřka míti nechce? Dost prý možná. Konečně vytasím se s otázkou, že ona přece není tou mladicí, bohačkou a krasavicí, o které řeč tím hovořil? Dědek usmíval se znova i odsekoval: 'Když ne, tak ne.'—A tu jsem teprv měl co dělat, abych svůj hněv okrotil—neboť střelenější ten starý hlupák žádným jiným slovem povědíti nemohl, co mi bylo nepříjemno slyšet. Bylo jí temno a jen tím jsem mohl své rozpaky ukrýti. Když kostelník mně takovou zprávu o svém faráři podává, bez všelikého narcat a lákání, to již musí být pravda!'

"A jiných důvodů nemáte?" ptala se krásná vyslýchačka.

"O—důvodů mám polehounku hromadu: plné plivník v studole a ještě venku velký stoh!" mluvil horlivě Podil—"však moje povídati dále vůčihledě se zarazil.

"Nuže?" ptala se slečna.

"Vysmějete se mi," pošel Podil zdráhavě. "Moje dobrodružství není vůbec hrdinského způsobu. Když mě kostelník ke dvoru dovedl a zrovna mi osvětlená okna ukázal, kde prý valnostpán ve společnosti sedí: propustil jsem ho, jako bych už sám k Innocenci Valerianu Čackému dojíti chtěl; vlastně jsem tak učinil, poněvadž mi už dříve řekl, paní Potocká že dojista je také u zpřávě. Chtěl jsem ji dříve vidět, nežli se dovím o mém příchodu—musil jsem ji vidět hned v tu chvíli, třeba bych byl měl na půdu vlézt a ve stropě si díru vyvrtat anebo se kominem dostat do kamen."

Slečna se zasmála a pastorův pohled mluvil: "Jeli pak to řeč rozumného člověka!"

"Volil jsem ostatně zcela jednoduchou cestu: přeskočil jsem přes plot do zahrady a vylezl na velikou hrušku. Za tmy šlo to velmi snadno. S hrušky viděl jsem do pokoje, viděl jsem společnost, viděl jsem Mininku. Nikdy se divák z pohodlnější lože nedíval na jeviště. Nikdy se divákovi lépe nelíbilo, co viděl! Obrázek, který jsem po léta v hlavě nosil, vyskočil mi odtamtud docela podobně jako Jovišovi Minerva, žil před mýma očima a byl tak líbezný, že mi srdce v těle tálo jako jarní sníh, že jsem byl blízek nějaké Ovidiovské metamorfose: v jednu chvíli jsem se už zrovna cítil veverkou i chtěl jsem s větvičky na větvičku skákati až do pokoje a jí na rameno—pak jsem si připadal co slaviček i chtělo se mi ve sloch její sladce zaklokotat—i byl bych si žádal, aby se večer v této způsobě prodloužil třeba na sto let, jen kdyby hrušky kotem mne bývaly už k jídlu, neboť mě docela prosaický hlad z mé rozkoše vyrušoval. Přišel konec mého divadla a ten mi všecku posavadní slast najednou v pelyněk a utrejch obrátil. Všichni se rozcházeli, a mila Mininka dala se do líbání—líbala jen jednoho, však líbala ho hned dvakrát do sobě."

"Tajně?" ptala se Albína.

"To by bylo ještě ušlo!"

"Tedy před svědky?" To se mně zdá velmi polehčující okolnosti."

"Kterak polehčující?! Líbali se veřejně před domácími, kterým to patrně bylo docela v pořádku—líbali se jako lidé, u kterých se to už samo sebou rozumí—líbali se jako snoubenci, kteří se už zejtra mají líbat jakožto manželé!"

Albína lehounce zavrtěla hlavou.

"A tím jste byl už přesvědčen?"

"Kdo pak by na mém místě nebyl přesvědčen? Avšak mělo se mi toho ještě více dostati. Na několik dní mě odtud odvedli s tím upřímným úmyslem, že mne po mém návratu do vlasti kapelním obojkem vyznamenají. Dokazovali mně tak horlivě, že jsem vyzvědačem, a nechtěli se mnou tak přirozeně tomuto náhledu, až jsem skoro sám o sobě pochybovati se jal, a snad bych jim konečně byl uvěřil, jak onen hoch v komedii konečně uvěří, že byl v princa proměněn. Ale že by mě pověsili, toho jsem se nic nebál—nejen pro mou navinost ale nejvíce proto, že—byliť jaká jaká spravedlnost ve světě—musil jsem přijíti sem nazpátek a ukázat se jí a dokázat jí. Že také nade mnou pro jedno kvítí stance nevíti; slovem mnoi jsem si sledovat zadostiučinění. I vrátil jsem se opravdu, usednul jsem jí zrovna na oči, dal jsem na sobě zřetelně znáti, že jsem se své zamilované pohlídnouti na dobro vyrovati, o ni že nechám, že všecko vím. Očekával jsem, že to ji zatřese, ale na místě toho jsem viděl, jak daleko se už dostala s černým panáčkem: nejen že se pořád kolem něho otáčela, nýbrž naposledy hezky hlasitě, abych to ještě slyšel, usoudila: 'Doprovodíme velebníčka domů.' I stalo se—jeho doprovázela, já se na to musil dívat!"

Poněvadž se Albína přáhl ještě hrdlička překonána, Podil ko nečně, pokud jen mu bylo možná várně vypravoval, jak se dne odpoledne s paní Potockou se kal, co jí do slova řekl a jakou od ní dostal odpověď.

"Nuže, co tomu říkáte?" pt se pak slečny.

"Prozatím nic," pravila ona "Dříve musím také druhou stra nu slyšet. Ale tajit vám nem hr, že se mi podobá, jako byst se byl velice překvapil. Bojím se, abyste si nebyl teprvě svo vlastní vinou u paní Potoc všecko zkazil; neboť měla v milé paměti, musilo jí vaše vy stoupení zle ukřivdit: lásku, kte rou byste si přál do srdce jí vtl pit, snad jste vlastní rukou i kořenem vyrval."

Podil zhurta napřáhl pravic To bych byl tu ruku radě ufal!"

"Ba obávám se," dokládal slečna, "abyste si u paní Poto sám více neuškodil, než by vá jakýkoli sok váš uškoditi dov dí."

"Pak bych měl zamířit na Innocence Valeriana Čackého zvolal Podil, "nýbrž na svo vlastní nemondrou mozkovici!"

Pastora tento výsečk dosti z jímal, však tím, že Podil tak ro hodný náhled o své vlastní hla projevil, byla mu zábava zase p kažena: spěchal zastoupit jen cestu k ručnici. Hned potom mu sama jeho dcera připrav malé překvapení.

"A co myslíte," pravila k P dilovi, "jaké má pan Čacký s ní Minou záměry?"

On se na ni dosti hloupě po val. Teprvé když otázku sv opakovala, odpověděl: "Mys že ty záměry nemohou být při kalé."

"A proč ne?"

Podil na ni ještě ustrnuleji hleděl.

"Já znám pana Čackého ko let," pravila slečna, "znám jen co muže nešlechetného, ves ze šlechetného: víte snad vy něj nějakou nepravost? Jeli mu tak, prosím, abyste mně netajil."

Podil nemohl upřený poh slečnin déle snésti, sklopil oč zemi, pozdvihl je na pastora, ten se zatím byl ku svému obrátil.

Neměl bych nic proti něm řekl konečně Podil, když slec pohledem svým neúprosně s nou odpověď požadovala—"j by Minince hlavu nemátl."

"A z jaké příčiny ji asi bl mate?" dí Albína. "Kdyby chtěl šťasten být a ji šťast učinit, mohl byste mu to brá sle? Nemá on k tomu práv ko jiné?"

"Právo?" zvolal Podil. "V on je kněz!"

"Můj otec je také kněz—přece nejlepší manžel a nej otec."

"Avšak on je kněz Hms

"Jaké ale, kdyby se chtěl takovým knězem, jako je otec, aby mu nic nevadilo dobrým manželem?"

(Pokračování.)